

ת"פ 2372/06/16 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רחובות נגד אלכסנדר ליניק

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2372-06-16 מדינת ישראל נ' ליניק ת.פ. 30212-07-16
בפני כבוד השופט, סגן נשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רחובות באמצעות ב"כ עוה"ד עדי
סעדה

המאשימה

נגד

אלכסנדר ליניק באמצעות ב"כ עוה"ד אלי
מסטרמן

הנאשם

הכרעת - דין

שני כתבי-אישום נדונו יחד והם מייחסים לנאשם את העבירות הבאות:

(ת.פ. 33161-04-16 בוטל כתב-האישום בהסכמה - החלטת יום 5.2.17).

בת.פ. 2372-06-16 עבירה של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק הנ"ל.

נטען, כי בתאריך 12.2.16 בשעה 17:18, צרך הנאשם משקאות משכרים, בנסיבות המפורטות באישום, פנה שוטר אל הנאשם וביקש ממנו שילך אל ביתו, בתגובה הכה הנאשם באגרופו בחזה של פקח שעמד במקום ובעט ברגלו של פקח נוסף.

בת.פ. 30212-07-16 עבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי בתאריך 10.1.16 בשעה 13:00, בבית עסק, בעת שהנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול, הוא החל לפנות בהערות שונות לעבר אישה אשר ישבה בסמוך, אישה אחרת פנתה אליו שהוא מטריד אותן, הנאשם קם לעברה הושיט

ידו לעברה ולחץ את ידה בחוזקה, היא הדפה את הנאשם והוא בעט בבטנה.

הנאשם כפר במיוחס לו.

ביחס לכתב-האישום השלישי הוסיף הנאשם "אני אומר שאף פעם לא נגעתי באישה", ביחס לכתב-האישום השני הוסיף שהפקח "סובב לי את היד ואני פשוט חילצתי את היד שלי..." (פרוטוקול יום 11.1.17).

כתב-האישום השני:

במסגרת זו, העידו שלושה פקחים עירוניים.

האחד אדם אלי (עמוד 8 שורה 12 והלאה), השנייה ספיר צבי (עמוד 12 שורה 25 והלאה), השלישי ליאור אברהם (עמוד 15 שורה 6 והלאה) אשר מסרו את גרסתם לאירועים באותו יום, גרסה מהימנה, אמינה שגרעינה מתיישבת עם רעותה.

לא מצאתי סיבה למסקנה, כי מדובר בעלילת כזב, לא מצאתי רבב בהתנהלותם, והסתירות שנמצאו בין גרסאותיהם או מול הדוחות (נ/1 - נ/3) הם סתירות בריאות, שבשוליים, שאינן יורדות לשורש העניין.

אדם אלי העיד כי "...ונוצר שם איזה וויכוח כנראה, משהו כזה, הגענו לשם, ראינו אותו קצת שיכור, קצת אפילו הרבה...ניסינו אפילו לעזור לו, הוא לא היה מאוזן...היה מאוד עצבני, אמר תעזבו אותי...השוטר החליט שצריך לעכב אותו, כי לא משתף פעולה ולא נותן ת.ז...ופתאום באיזה רגע ממש של טירוף אני יכול לקרוא לזה הוא הושיט את היד שלו לכיוון החזה שלי, צד ימין, **נתן לי אגרוף בחזה** וליאור איך שהוא ראה שאני **קיבלתי אגרוף...וליאור בעיטה**...הוא התחיל להשתולל, הפעלנו כוח סביר..."(עמוד 8 שורה 20 והלאה).

נ/1 ציין נתונים דומים: "אלכסנדר לפתע **נתן לי אגרוף בחזה ביד ימין וליאור בעיטה ברגל**..."

ספיר צבי העידה כי "...התחיל לתקוף את **אדם וליאור...לאדם נתן מכה בחזה** וליאור לפני...אז הוא נתן בעיטה לליאור..." (עמוד 12 שורה 31 והלאה). היא ראתה את התקיפה עצמה (עמוד 14 שורה 27).

הוסיפה ותיארה תקיפה **גם כאשר הנאשם הוכנה לניידת המשטרה**: "...וכשהכנסנו אותו לניידת הרגליים לא היו אזוקות אז הוא נתן בעיטה לליאור. כשהכנסנו אותו לניידת מרוב השתולל הוא נכנס במצב שכיבה ותוך כדי הוא נתן בעיטה לליאור..." (עמוד 13 שורה 1 והלאה). עמדה על כך שראתה זאת וזוכרת את אותה בעיטה (עמוד 14 שורה 2, 12).

ב/2 ציינה: "השוטר אזק בכוח סביר את אלכסנדר וגם כשהיה אזוק, אלכסנדר בעט בפקח ליאור".

ליאור אברהם העיד כי "הוא היה מסטול, שיכור ממש...השוטר שאל, הוא התחיל להשתולל ולקלל ברוסית...הוא הפריע לשכנים...הגענו למצב שהוא תוקף אותנו...הגיע למצב שאני מתקרב אליו, ביקשתי מספיר שתלך אחורה שלא תקבל איזו מכה...**הוא נתן לי בוקס בחזה**, איך שנתן לי בוקס...**ואז הוא שלח לי בעיטה לכיוון המפשעה**..." (עמוד 15 שורה 10 והלאה).

דחה את הטענה, כי לא הותקף (עמוד 16 שורה 4), העיד: "אני קיבלתי ממנו גם בוקס וגם בעיטה" (עמוד 16 שורה 21).

בהבדל מעדותה של ספיר צבי דחה את הטענה שקיבל את הבעיטה בכניסה לניידת (עמוד 16 שורה 23).

ב/3 ציין: "התחיל להשתולל, נתן לשותפי אדם **אלי בעיטה ולי נתן בוקס לכיוון החזה**, לאחר שאזקנו אותו הוא השתולל בשנית ונתן לי בעיטה לכיוון המפשעה".

הוגש דוח הפעולה של השוטר רס"ב שרון ידעי (ת/3): הוא הבחין בנאשם, ביקש ממנו להזדהות, הריח מפיו ריח אלכוהול "ביקשתי מאלכסנדר ללכת לביתו ואז לפתע נתן מכה באגרופ יד ימינו לפקח אדם אלי שעמד בסמוך ומכה נוספת לפקח ליאור אברהם...".

בעדותו הדגיש כי ראה מכה "לכיוון החזה" (עמוד 11 שורה 25), אך יכול להיות "שזה היה בעיטה" (עמוד 11 שורה 27).

הנה כי כן, ארבעה עדים מעידים על אלימותו של הנאשם, ומנגד, כפי שנראה, הכחשתו הכללית של הנאשם - הכחשה חלולה, נטולת זיכרון שאינה מאפשרת התמודדות אמיתית עם הראיות.

העדים תיארו, הן בעדותם והן במסמכים שרשמו, את **עיקר** האלימות שבה נקט הנאשם.

הסתירות הלכאורית בשאלה, היכן בעט הנאשם בליאור אברהם, האם בכניסה לניידת, אם לפני כן, בעת שנאזק, וזו ביחס לבעיטה לאדם, אינן סתירות המובילה למסקנה, כי יש לדחות את עדותם של כל העדים הנ"ל ולהעדיף את העדר גרסתו של הנאשם.

מטבע הדברים, איש איש מן המעורבים נאמן אצל עצמו, חווה טוב יותר, בחושיו שלו, את האלימות שאותה ספג בגופו, והדברים נטעו במוחו טוב יותר מאשר בחושיו של חברו.

אליה לאה מצרי, מסרה עדות מהימנה ואמינה במסגרתה העידה את שראו עיניה (עמוד 17 שורה 11 והלאה), היא הבחינה בנאשם (זיהתה אותו) מציק לשתי הבנות, בשלב מסוים "והוא **ניגש ללחוץ לי יד...**" (עמוד 17 שורה 30 והלאה), "**ולחוץ בצורה כל כך חזקה**" (עמוד 18 שורה 3), היא נאלצה להדוף אותו עם ידה, הנאשם נפל מטה, היא הדפה אותו עם רגלה (עמוד 18 שורה 6).

יש לשבח את דרך פעולתה - זוהי אישה אסרטיבית, אשר נקטה פעולה, בקשה להעניק סיוע לשתי נשים, אשר נתקלו במסך של אדישות כללית.

בהחל ניתן לקבוע ממצאים, כנדרש במשפט פלילי בהסתמך על עדותה.

יעל מיכאלי, אחת מיושבות בית הקפה, העידה כי הנאשם פנה אליה בדברים "איזה יפה את" (עמוד 3 שורה 2 - פרוטוקול יום 6.3.17), אישה התערבה, והנאשם נצפה מוטל על הרצפה "לא יודעת איך" (עמוד 3 שורה 8), האישה "נפלה וקיבלה בראש מהקיר" (עמוד 3 שורה 9).

היא לא הבחינה במלוא האירוע מתחילתו ועד סופו באופן המאפשר לקבל את עדותה ביחס לשניות השנויות במחלוקת (לחיצת היד וכיו"ב), אך עדיין יש בעדותה תמיכה כללית לעדותה של אליה מצרי, בפנייתו של הנאשם אליהן ובהתנהגותו המקדמית.

נטלי דוד, העידה דברים דומים, הנאשם פנה אליהם "זרק לעברנו איזה יפות" (עמוד 5 שורה 3). הייתה שם אישה "התחילה להתעמת אתו" (עמוד 5 שורה 6), ראתה את אותה אישה "על הרצפה" (עמוד 5 שורה 10), ראתה דחיפות הדדיות (עמוד 6 שורה 6).

ניכר היה כי האירוע, ובעיקר השניות השנויות במחלוקת אינו טבוע בזיכרונה, אולם יש בעדותה תמיכה כללית להתרחשות האירועים המקדמית.

מעין נתנאלי, העידה על פניית הנאשם "הוא אמר לנו תהיו בשקט...תורידי את הכיסוי ראש, ועשה לה תנועות מגונות..." (עמוד 7 שורה 4 - 7), אישה התערבה "**היא דחפה אותו**, הוא אותה, ראינו ככה ברחנו..." (עמוד 7 שורה 9).

לדבריה "הם התקוטטו" (עמוד 7 שורה 23), אך אין לדעת האם ראתה זאת או שהוסיפה את מסקנותיה בדיעבד.

רס"ר סהר חזי, הגיע למקום, תיעד את מעשיו בדוח פעולה (ת/1), מסתבר, כי האירוע תועד במצלמות האבטחה, השוטר עיין בדוח, אך לא דאג לתפיסת הסרטון (עמוד 9 שורה 30).

ברור שאין להסיק מסקנות כנדרש בפלילים, ממה שראה בסרטון ("אני זוכר שהייתה מהומה" - עמוד 9 שורה 28), שאותו תמצת "ניתן לראות את הדין והדברים של אליה בין החשוד והתקיפה עצמה", מה גם שהתרשמתי כי הסרטון לא נחקק בזיכרונו.

העדר סרטון מצלמות האבטחה, שהוא הראייה המרכזית המתעדת את ההתרחשות, הינה מחדל חקירתי של ממש, הפוגם קשות בראיות המאשימה, ואולם אין בו נוכח ראיות תיק זה, כדי להטות את הכף ולהוביל לדחיית ראיות המאשימה.

ראיה חזקה המחזקת את עדותה של אליה מצרי, התקבלה בעדותו של רועי אביאן, אשר ראה במו עיניו: "הוא תפס לה את היד ולא שחרר והיא נבהלה, ומתוך בהלה היא הדפה אותו והוא התגלגל לאחורה, את זה ראיתי..." (עמוד 15 שורות 16 - 17). וכן: **"בעיניי ראיתי שהם לחצו ידיים..."** (עמוד 15 שורה 21).

כלומר, לפנינו ראייה תומכת ללחיצת היד, אשר החלה את גלגל האירועים המתואר.

מכל האמור עולה, כי שני עדים לפחות, מסרו עדות מהימנה ואמינה, פוזיטיבית, על מה שאירע (ועדות נוספות מסרו עדות על הפנייה של הנאשם אליהן), ומנגד העדר גרסה מצדו של הנאשם, אשר אישר כי שהה במקום ולא הוסיף פרט מהותי מזיכרונו.

פרשת ההגנה:

כתב-האישום השני:

הנאשם מסר עדות חֶסֶר, ריק מוחלט, ביחס לנסיבות ועובדות המקרה ולפיכך עומד בנחיתות מול גרסאותיהם הפוזיטיביות של העדים.

מלבד זיכרונו "שהייתי שם" (עמוד 18 שורה 8), לא מסר פרטים נוספים.

בת/2 נרשמה תגובתו של הנאשם והרושם ממנו: "נראה שיכור במקום, קילל ברוסית ולא שיתף פעולה...". תגובתו: "אני לא מבין".

בת/4 מסר הנאשם הודעה שלפיה, הגיע למקום, הזמין קפה, אלכוהול, **לא פנה אל הבחורות** (שורה 7, 11), **נפל משום שמעיד על מדרגה** (שורה 17), האישה לא דחפה אותו (שורה 19), לא לחץ את ידה (שורה 23).

כלומר, גם גרסתו במשטרה מלאת כזב, מרחיקה את עצמו מלב האירועים ושאינה מעניקה כל הסבר למה שאירע.

כתב-האישום השלישי:

עדותו של הנאשם ביחס לאירוע זו, אף היא, הייתה חסרת פרטים ועובדות, הוא לא זכר דבר מלבד, אולי נוכחותו במקום: "אני זוכר בקושי" (עמוד 19 שורה 1).

בת/5 נרשמה הודעתו של הנאשם, שלפיה שתה אלכוהול ברחוב (שורה 5), אישר כי "הגבתי באגרסיביות מתוך הגנה עצמית" (שורות 14 - 15), הדגים כיצד "ניסו למשוך אותי ביד ודחפתי עם היד שלי חזרה" (שורה 17), זוכר שהאנשים שמשכו אותו היו במדים (שורה 20), בעברו היה מתאגרף ואילו היה נותן מכה היה מכה בפנים (שורה 25), "אין סיכוי שאני אתעסק עם שוטר" (שורה 30), אם העליב מישהו הביע צער (שורה 38).

להבדיל מעדותו, אישר בחקירתו במשטרה את **ההיתכנות** לשימוש בכוח כלפי הפקחים.

אם חפץ הנאשם בעדותו לטעת בלב בית-המשפט מצג, כי הוא באמת ותמים לוקה בזיכרונו, הרי שהיה זה מהלך סרק חסר תועלת, חסר אמינות לחלוטין.

אין לחפש כאן טעם, מניע או מטרה בהתנהגותו של הנאשם, כפי שביקש זאת ב"כ, שהרי מדובר בהתנהגותו בלתי רציונלית, של מי שהיה נתון תחת השפעת משקאות משכרים.

אני דוחה את עדותו של הנאשם כבלתי מהימנה ובלתי אמינה.

מסקנה:

נשמעו בבית-המשפט עדים אמינים ומהימנים ביחס לשני התיקים.

מנגד, הנאשם לא העמיד הגנה מהימנה ואמינה.

החסר הכוזבת שבזיכרונו מתמלא בתוכן העובדתי שהגיע מן העדים.

אני קובע שהמאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות וההוכחה, כנדרש בפלילים.

המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם.

תוצאה:

על כן, אני מרשיע את הנאשם בשתי עבירות, לפי שני כתבי-האישום, כדלקמן:

תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, י' אדר תשע"ז, 08 מרץ 2017, במעמד הצדדים